

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216010324
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8216010324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.06.2022 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku na podklade odvolania obžalovaného J. I.-A. z r u š u j e v rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/157/2016 z 20.01.2022 výrok o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému J. I. - A. - nar. XX.XX.XXXX v B., bytom
T. XXX/XX, J.

u k l a d á

podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu p o d m i e n e č n e odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Podľa § 61 ods. 1, 2 a § 39 ods. 1 Tr. zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 6 (šesť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/157/2016 z 20.01.2022 bol obžalovaný J. I. - A. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 02.08.2015 v čase o 11.05 hod ako vodič viedol osobné motorové vozidlo Seat Alhambra, ev. č. B po ceste II/545, v smere od obce Raslavice, okr. Bardejov na Prešov, kde pri odbočovaní vľavo na čerpaciu stanicu Slovnaft nedal prednosť protiídúcemu motocyklu zn. Honda CBR 600, ev. č. B ktorý po ceste v smere od Prešova na Bardejov viedol U. F., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XX, okr. B.,

ktorý v dôsledku intenzívneho brzdenia s motocyklom spadol na pravý bok, kde v šmyku mimo cesty po pravej strane motocykel narazil do pravého zadného kolesa motorového vozidla Seat Alhambra, ev. č. B pričom U. F. utrpel zranenia, a to úrazový šok, polytraumu, mozgovo lebečné poranenie so spasticou kvadruparézou s prevahou vľavo so zakrvácaním pod mäkké obaly mozgu, difúznym axonálnym poškodením, s kvantitatívnou poruchou vedomia, s respiračným zlyhaním a potrebou riadeného dýchania, apalický syndróm, ťažká poúrazová encefalopatia, zlomeninu okcipitálneho kondylu záhlavnej kosti vľavo, podvrtnutie krčnej chrbtice, zlomeninu ramennej kosti ľavej hornej končatiny, pohmoždenie pľúc a poúrazové komplikácie, kde liečenie poškodeného doposiaľ trvá, čím obvinený svojím konaním porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 19 ods. 4 Zák. č. 8/2009 Z.Z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov,

za čo mu bol podľa § 157 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 2 roky a podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona mu bol uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 2 rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodený U. F. a V., a. s., boli so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení. V dodatočne predložených dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku vyslovil, že odvolanie podáva pre podstatné chyby konania, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, ako aj preto, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, z dôvodu vzniku pochybností o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať a vykonať nové dôkazy, z dôvodu, že bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Tr. zákona a z dôvodu, že uložený trest je neprimeraný.

Skutkové a právne závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a nezohľadňujú dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v jeho prospech. Napadnuté výroky nemajú oporu ani v odôvodnení napadnutého rozsudku. Sudca sa zákonným spôsobom nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie a jeho skutkové zistenia sú neúplné a tým pádom chybné. Skutok sa mal stať takmer pred siedmimi rokmi, preto i uložený trest považuje za neprimeraný, nezákonný a v rozpore s čl. 6 Dohovoru. Keďže nebol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom pre jeho rozhodnutie, dôkazy neboli vyhodnotené na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, a niektoré navrhované dôkazy súd nevykonával, porušil tým § 2 ods. 12 a ods. 14 Tr. poriadku a tiež jeho právo na spravodlivý proces a obhajobu podľa čl. 6 Dohovoru.

V ďalších dôvodov odvolania poukázal na to, že obžaloba mu kladie za vinu, že ako vodič osobného motorového vozidla pri odbočovaní vľavo na „...čerpaciu stanicu Slovnaft...“, nedal prednosť v jazde oproti idúcemu motocyklu, idúcemu po hlavnej ceste, čím mal porušiť ustanovenie §19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej aj ako „zákon o černej premávke“). K tomu považoval za potrebné uviesť, že dopravná nehoda dňa 02.08.2015 v čase o 11.05 hod. mala viacero „príčin“, čím sa odmietol súd prvého stupňa náležite zaoberať, pričom uvedené nenašlo svoje odzrkadlenie vo výrokoch napadnutého rozsudku, a ani v jeho odôvodnení. Namietal, že mu nebolo zákonným spôsobom stranou obžaloby v trestnom konaní bez rozumných pochybností preukázané, aby porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia §19 ods. 4 zákona o cestnej premávke. V jeho trestnej veci vyplynulo len porušenie zákona zo strany poškodeného, ktorý viedol motocykel a ktorý výrazným spôsobom prekročil povolenú rýchlosť na úseku, na ktorom došlo k dopravnej nehode. Zo záverov znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ďalej aj ako „ústav“) č. 65/2020 zo dňa 20.05.2020 (ďalej aj ako „znalecký posudok ústavu“) vyplynulo, že dodržaním rýchlosti zo strany poškodeného by k žiadnej zrážke nedošlo. Zo znaleckého posudku ústavu vyplýva tiež to, že obžalovaný si splnil povinnosť dania prednosti v jazde vo vzťahu k predpokladanej maximálne povolenej rýchlosti motocykla na predmetnom úseku 90 km/h. Pri dôvodoch vzniku dopravnej nehody napadnutý rozsudok nehodnotí, že je potrebné vychádzať z momentu, kedy obžalovaný začal vyhodnocovať odbočovací manéver, kedy obžalovaný mal možnosť motocykel poškodeného vidieť na vzdialenosť „...minimálne 122 metrov...“, pričom po „...okamih zrážky ostávalo uplynúť cca 3,05 s“, kedy sa motocykel poškodeného nachádzal podstatne ďalej a čím ďalej sa nachádzal, tým horšie sa vyhodnocovala jeho rýchlosť obžalovaným,

ktorá navyše mala byť v rozpätí 113 až 128 km/h. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odmieta hodnotiť námietky obžalovaného uvedené v záverečnej reči jeho obhajcu, ktoré podporujú tvrdenie ústavu, že v prípade dodržania rýchlosti zo strany motocyklistu by toto znamenalo, že v oboch ústavom modelovaných situáciách by došlo k bezpečnému minutiu účastníkov cestnej premávky.

V zmysle záverov znaleckého posudku ústavu:

„...je potrebné technickú príčinu predmetnej dopravnej nehody vyhodnotiť k otázke právnej a to či má vodič vozidla Alhambra za daných okolností a danej dopravnej situácie predpokladať, že zo smeru jazdy motocyklistu sa bude pohybovať iný účastník cestnej premávky - napr. ?motocykel rýchlosťou nad 113 km/ h.

„...Ak túto povinnosť vodič vozidla Seat Alhambra má, potom technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy vodiča motocykla (skutočnosť, že sa pohyboval rýchlosťou vyššou, ako bola rýchlosť pre daný úsek maximálne dovolená) a nesprávnej techniky jazdy vodiča vozidla Seat Alhambra (skutočnosť, že vodič tohto vozidla nedal prednosť v jazde vodičovi motocykla vo vzťahu k okamžitej rýchlosti jazdy motocykla, ktorá bo vyššia ako 113 km/h)... (variant „A“)

„...Ak uvedenú povinnosť vodič vozidla Seat Alhambra nemá, potom technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola iba nesprávna technika jazdy vodiča motocykla (skutočnosť, že sa pohyboval rýchlosťou vyššou, ako bola rýchlosť pre daný úsek maximálne dovolená)... “. (variant „B“)

Z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa však nie je zrejmé náležité zákonné posúdenie, ku ktorej z uvedených variant sa pri právnom posúdení priklonil samosudca po zhodnotení skutkového stavu, ak skonštatoval len „výlučnú zodpovednosť obžalovaného“ za žalovaný skutok, ako vodiča „vozidla Seat Alhambra“. A prečo v žiadnom z výrokov nenašlo odzrkadlenie zásadné porušenie dôležitej povinnosti v zmysle ustanovení §16 ods. 1 a ods. 5 zákona o cestnej premávke samotným poškodeným.

Skutkové a právne závery napadnutého rozsudku, a síce v tom smere, že ako vodič osobného motorového vozidla porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) a ustanovenie § 19 ods. 4 zákona o cestnej premávke, pretože sa „...plne nevenoval vedeniu motorového vozidla...“ a „...pri odbočovaní vľavo nedal prednosť oproti idúcemu motocyklu...“, sú nedôvodné a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Navyše porušenie povinnosti podľa ustanovenia

§ 4 ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke, nie je a nebolo predmetom obžaloby, nie je súčasťou výroku napadnutého rozsudku, a pre tento skutkový a právny záver niet žiadnych dôkazov. Napadnutý rozsudok tiež neuvádza, prečo považuje porušenie povinnosti za porušenie „dôležitej povinnosti“, a to vo svetle všetkých príčin a okolností trestnej jeho veci. „Danie prednosti v jazde“ sa podľa zákona o cestnej premávke rozumie ako povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy (ustanovenie §2 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke). Teda danie prednosti v jazde nezakladá povinnosť účastníka cestnej premávky, ako sa to snaží prezentovať napadnutý rozsudok, automaticky vždy pri „spozorovaní“ iného účastníka cestnej premávky dávať tomuto prednosť. V prípade, ak by takúto povinnosť účastník cestnej premávky mal, mohlo by na cestných komunikáciách dochádzať k absurdným situáciám, kedy by nebolo možné odbočiť (v predmetnom prípade vľavo) dovedty, kým by protismerný pruh nebol prázdny.

V zmysle záverov znaleckého posudku ústavu vykonal v podstate obvyklý odbočovací manéver vľavo, pričom z technického hľadiska dal prednosť v jazde motocyklu a to vo vzťahu k správnej technike jazdy motocykla (jazda rýchlosťou 90 km/h). Obžalovaný vykonal všetky úkony potrebné na bezpečný odbočovací manéver, teda skontroloval protismernú premávku, odbočovací smer a aj situáciu v spätnom zrkadle. Po tejto príprave začal odbočovať a voľný úsek pred sebou už nekontroloval, čo ani nebolo jeho povinnosťou. Obžalovaný dostatočným spôsobom zohľadnil aktuálnu dopravnú situáciu, ktorá mu nebránila vo vykonaní odbočovacieho manévru.

Je však arbitrárny a svojvoľný skutkový záver napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, že by „...vôbec nevidel motocyklistu prichádzať...“ a to vzhľadom na jeho výpoveď uskutočnenú na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.01.2022, kedy k skutku uviedol, že inkriminovaného dňa „...išiel na benzínovú pumpu, ktorá sa nachádza za obcou Raslavice, kde pri odbočovaní na benzínovú pumpu vľavo som vyhodil smerovku, pozrel sa na protiidúce motorové vozidlá, ako aj na vozidlá idúce za ním a dospel k záveru, že môže bezpečne odbočiť s tým, že začal odbočovací manéver a zrazu nastal krik jeho manželky a náraz, z čoho bol v šoku...“. Túto výpoveď nerozporovala ani strana obžaloby a ani samosudca súdu prvého stupňa a z nej jednoznačne vyplýva, že sa okrem iného pozrel aj na „...protiidúce motorové vozidlá...“, motocykel poškodeného teda nevynímajúc, a mal dospieť k záveru, že môže bezpečne odbočiť, pričom vôbec nepredpokladal, že motocykel sa pohybuje rýchlosťou od 113 km/h až do 128 km/h..

V ďalšom namietal absenciu zavinenia. Nebolo mu žiadnym spôsobom preukázané spáchanie trestného činu z nedbanlivosti, a to hoci len z nevedomej. Súd prvého stupňa nezákonne, svojvoľne a arbitrárne

hodnotil v napadnutom rozsudku najmä „...otázku dania prednosti vjazde...“, kedy z logického výkladu pravidiel cestnej premávky vyplýva, že vodič, ktorý odbočuje vľavo dáva prednosť v jazde protiúčiacim vozidlám, no nemusí dať prirodzene prednosť „absolútne všetkým vozidlám“, ktoré v ľubovoľnej vzdialenosti od seba vidí, ale iba tým, ktoré sú natoľko blízke, že vojdenie ním riadeného vozidla do „jeho smeru jazdy“, by u vodičov protiúčiacich vozidiel vyvolalo nebezpečenstvo nutnosti náhle zmeny smeru alebo rýchlosti jazdy. V zmysle záverov znaleckého posudku ústavu vyvolávala práve „neprimeraná rýchlosť jazdy motocyklistu“ nebezpečnú kolíziu situáciu v cestnej premávke, pričom zabraňovala obžalovanému ako vodičovi osobného motorového vozidla zabrániť dopravnej nehode. Na základe svojich skúseností odhadoval v čase spáchania skutku, ktoré vozidlo je v dostatočnej vzdialenosti tak, že mu umožňuje bezpečný prejazd „minutie“ pri odbočení vľavo, a ktoré už nie, a pri tomto svojom odhade samozrejme vychádzal z rýchlostí, ktoré právne predpisy dovoľujú. Súd prvého stupňa sa odmietol v napadnutom rozsudku relevantne zaoberať, že pokiaľ protiúčiaci vodič - motocyklista ide rýchlosťou povolenou resp. primeranou a vodič odbočujúci cez tento hlavný pruh mu prednosť nedá, je v obvyklých prípadoch zodpovednosť za kolíziu a prípadných ďalších následkoch na vodičovi, ktorý „preťal“ cestu vozidla idúceho po hlavnej ceste. Pokiaľ však vodič na hlavnej ceste ide rýchlosťou, ktorá maximálne povolenú rýchlosť „výrazne prekračuje“ a vodič „pretínajúci“ túto hlavnú cestu nemá dôvod predpokladať takéto prekročenie, za prípadnú kolíziu musí niesť zodpovednosť vodič idúci po hlavnej ceste.

Poškodený motocyklista podľa skutkových zistení, ktoré sú nepochybné, prekročil povolenú rýchlosť v prípade znaleckého posudku ústavu v zmysle zásady „...in dubio pro reo...“ o 38 km/h (90 km/h povolená rýchlosť - 113 km/h až 128 km/h zistený rýchlosť motocykla), čo obžalovaný nemohol predpokladať, preto poškodený je bezpochyby vinníkom dopravnej nehody. V jeho prípade je potrebné aplikovať tzv. „princíp odvodenej dôvery“, ktorý spočíva v dôvere účastníkov cestnej premávky voči ostatným účastníkom cestnej premávky, že títo dodržiavajú predpisy. Nemohol oprávnené očakávať, že poškodený nachádzajúci sa na hlavnej ceste, ako protiúčiacie vozidlo „výrazne prekročí najvyššiu povolenú rýchlosť“ pre daný úsek. Od účastníkov cestnej premávky nemožno v dobrej viere žiadať, aby pri riešení dopravných situácií (napr. dávanie prednosti v jazde) vopred počítali s tým, že iný účastník cestnej premávky si „pomýlil“ jazdu v obci, či mimo nej s „pretekárskou dráhou“. V takýchto prípadoch potom nemožno oprávnené očakávať, že druhý účastník cestnej premávky sa bude správať tak, aby „nehrozil“ takúto bezohľadnú jazdu iného účastníka cestnej premávky.

Ak súd prvého stupňa nemal potrebu riešiť uvedené, ako otázku právnú, nakoľko svojvoľne ustálil, že obžalovaný motocykel „...vôbec nevidel...“ resp. je riešenie tejto otázky zbytočné, keď je vodič motorového vozidla prichádzajúceho motocyklistu nevidel a teda ani nemohol prehodnotiť, či odbočovaci manéver vykoná pred príchodom motocyklistu alebo aj následne... je takýto záver arbitrárny a svojvoľný. Obžalovaný sa dňa 20.01.2022 v tomto smere na HP vyjadril jasne a zrozumiteľne a súd prvého stupňa sa s tým mal zákone a náležite v napadnutom rozsudku vysporiadať.

Ak aj napriek všetkému vyššie uvedenému dospeje odvolací súd k presvedčeniu o jeho vine za žalovaný trestný čin, žiadal vo výrokoch o treste dôsledne zohľadniť neprimeranú dĺžku konania a konštatovanie porušenia jeho základných práv a slobôd Nálezom senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 127/2022-30 zo dňa 12.04.2022, výrazné spoluzavinenie resp. zavinenie poškodeného na vzniku a príčinách dopravnej nehody a skutku, a tiež vedenie jeho riadneho života, keďže sa od spáchania skutku nedopustil ani jedného dopravného, či iného priestupku a jeho bezúhonnosť, ako aj fakt, že osobné motorové vozidlo využíva za účelom podnikania a rodiny. Je totiž v hrubom rozpore s právom obžalovaného na obhajobu a na spravodlivý proces, ak napadnutý rozsudok neskúma a nehodnotí, že dopravná nehoda, počas ktorej sa mal stať žalovaný trestný čin, nemala len jednu výlučnú príčinu, ale že jej vznik umožnilo viacero skutočností v súhrne, pričom podiel samotného poškodeného na dopravnej nehode, a skutku nebol vôbec bezvýznamný, ale vo významnej miere sa podieľal na jej vzniku najmä porušením dôležitých povinností účastníka cestnej premávky podľa ustanovení §16 ods. 1 a ods. 5 zákona o cestnej premávke, kedy dokonca na jeho strane malo dôjsť k porušeniu dvoch dôležitých povinností. Nie menej významným je ten aspekt, že poškodený mohol dopravnej nehode zabrániť, a to aj v zmysle záverov podaných znaleckých posudkov v trestnom konaní, okrem zníženia rýchlosti, na rýchlosť podľa ustanovenia §16 ods. 1 a ods. 5 zákona o cestnej premávke, aj „skoršou reakciou na situáciu“, prípadne „zmenou koridoru jazdy“, čím by sa vyhol kolízii s obžalovaným.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) e) Tr. poriadku a rozhodol vo veci sám tak, že ho podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodí, pretože skutok nie je trestným činom, alebo postupom podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vráti vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie je iba čiastočne dôvodné, vo vzťahu k výroku o treste.

Konajúci súd postupoval po podaní obžaloby v súlade so zákonom, keď na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo nariadené po podaní odporu proti trestnému rozkazu, umožnil obžalovanému vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu, umožnil mu vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, navrhovať vykonanie ďalších dôkazov, ako aj predniesť argumentáciu v záverečnej reči a v poslednom slove o jeho nevine.

Obžalovaný namietal procesný postup konajúceho súdu, avšak po jeho prieskume v rámci odvolania je nutné konštatovať, že neboli zistené zásadné chyby majúce vplyv na zákonnosť rozhodnutia, obžalovaný si uplatnil všetky svoje práva prostredníctvom obhajcu a dokazovanie bolo vykonané podľa pravidiel stanovených procesným predpisom. K námietkam uplatňovaným ešte počas konania, že nebola dodržaná lehota 5 pracovných dní na termín hlavného pojednávania nariadený na 10.03.2017, odvolací súd poznamenáva, že táto procesná lehota bola zachovaná, pretože hoci obhajca si osobne prevzal upovedomenie až 07.03.2017, k uloženiu zásielky na pošte došlo dňa 17.02.2017 (piatok), ktorý deň sa považuje za deň doručenia zásielky a teda od ktorého dňa začala v zmysle § 65 ods. 3 Tr. poriadku plynúť lehota piatich pracovných dní na prípravu hlavného pojednávania. Dňa 27.02.2017 (pondelok) tak bola zákonná lehota splnená u obhajcu. U obžalovaného bola lehota piatich pracovných dní dodržaná k 02.03.2017, pretože uňho uloženie zásielky nezakladá fikciu jej doručenia. Ak u obžalovaného bola tak isto súdna zásielka uložená na pošte 17.02.2017 po opakovanom doručovaní, v zmysle § 66 ods. 3 Tr. poriadku sa považuje za deň doručenia dátum 22.02.2017 a od nasledujúceho dňa začala plynúť päť dňová lehota na prípravu hlavného pojednávania, ktorá uplynula dňa 01.03.2017. K námietkam obhajcu počas konania, že mu neboli doručované zápisnica o hlavnom pojednávaní a zvukové záznamy z pojednávania tri dni pred ďalším termínom hlavného pojednávania, odvolací súd poznamenáva, že takúto povinnosť súd nemá. Ak chcel obhajca kópiu alebo rovnopis zápisnice o tom ktorom úkone trestného konania, mal si ju vyžiadať vopred pred začatím toho ktorého úkonu. To sa týka aj zvukového záznamu z pojednávania, ktorý odovzdáva poverený zamestnanec po spísaní úradného záznamu podľa vzoru 24 uvedeného v prílohe 4 zák. č. 543/2005 Z. z.. Súdu zo žiadneho predpisu nevyplýva povinnosť doručovať zvukové záznamy tak, aby ich dostal obhajca tri dni pred termínom ďalšieho pojednávania vo veci. Pokiaľ obhajca mal záujem o zvukové záznamy, o tieto mohol požiadať pred začatím úkonu alebo po jeho vykonaní, pokiaľ sa vyhotovili z hlavného pojednávania s dohodnutím termínu ich vyzdvihnutia. Na určovanie spôsobu a lehoty doručenia zvukových záznamov alebo zápisníc nemá obhajca zákonný podklad. Spôsob zaznamenávania výsluchov svedkov upravuje ustanovenie § 58 ods. 4 Tr. poriadku, podľa ktorého sa zapisuje iba podstatný obsah výpovede vylúčaných osôb, a v prípade, ak tieto boli vypočuté spôsobom zodpovedajúcim zákonu, ich výpoveď sa zapisuje len v rozsahu odchýlok alebo doplnení k predchádzajúcim výpovediam. Preto požiadavka zo strany obhajcu, aby boli doslovne zaprotokolované vyjadrenia obžalovaného a ostatných vylúčaných osôb nemala svoje opodstatnenie.

Obžalovaný namietal i nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení. Procesom dokazovania podľa názoru odvolacieho súdu bolo bez rozumných pochybností preukázané, že obžalovaný sa pohyboval so svojím motorovým vozidlom po štátnej ceste II/545 v smere od obce Raslavice na Prešov a na tomto úseku jazdil na motocykli poškodený G. F. rýchlosťou v rozmedzí od 113 km/h do 128 km/h v protiúdom smere. Tiež bolo dokázané, že obžalovaný so svojím motorovým vozidlom odbočoval vľavo na čerpaciu stanicu, v rámci ktorého úkonu pretínal jazdnú dráhu motocyklistu. Skutočnosť, že došlo k intenzívnemu brzdeniu motocyklistu v dôsledku toho, že obžalovaný začal odbočovací manéver, bola preukázaná znaleckým dokazovaním. Túto okolnosť napokon odvolateľ ani nenamietal. Zranenia, ktoré vznikli pri zrážke motocyklistu s osobným motorovým vozidlom obžalovaného a sú popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sú nesporné. Tie boli objektivizované lekárskymi správami a znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva. Všetky tieto zistenia plynú z vykonaných dôkazov, ktorých obsah je rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Skutková veta obsahuje i tvrdenie, že obžalovaný pri odbočovaní vľavo na čerpaciu stanicu nedal prednosť protiídúcemu motocyklu, ktoré je podstatou zavinenia obžalovaného za následky spôsobené dopravnou nehodou.

Obžalovaný namietal práve tento skutkový záver, pretože pokiaľ by motocyklista jazdil maximálnou dovolenou rýchlosťou 90 km/h, z technického hľadiska dodržal svoju povinnosť a dal prednosť v jazde motocyklistovi, čo vyplýva zo záverov znaleckého dokazovania.

S takýmto hodnotením dodržania povinnosti obžalovaným o daní prednosti v jazde sa odvolací súd nestotožnil a skutkový záver, z ktorého vyplýva zavinenie obžalovaného, považuje za správny a zodpovedajúci výsledkom dokazovania.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že zavinenie je obligatónym znakom skutkovej podstaty trestného činu a bez jeho naplnenia konanie páchatela porušujúceho právne normy nie je možné posudzovať ako trestný čin. V posudzovanom prípade ide o prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona, ktorého sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a čin spácha porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, teda závažnejším spôsobom konania. Ide o trestný čin spáchaný z nedbanlivosti, preto i zavinenie v nedbanlivostnej forme musí zahŕňať všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda tak konanie, následok ako aj príčinný vzťah medzi týmito konaním a následkom. Zavinenie z nedbanlivosti nie je vylúčené ani spoluzavinením iných osôb, vrátane poškodeného.

Pri nedbanlivostnej forme zavinenia chýba zložka vôle vo vzťahu k následku, pretože páchatel síce prejavil svoju vôľu konať, ale následok nezamýšľal spôsobiť a ani s ním nebol uzrozumený. Pri vedomej nedbanlivosti, ktorá je budovaná na vedomosti možnosti vzniku následku, sa páchatel spolieha, že k následku nedôjde, čo vylučuje zámer spôsobiť ho, ale na strane druhej možno z neho vyvodiť nesprávne vyhodnotenie možnosti zabrániť vzniku následku, v čom spočíva jeho zodpovednosť. O zavinenie z nevedomej nedbanlivosti ide vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať spôsobenie následku sú dané súčasne.

V danom prípade bola posudzovaná dopravná nehoda, pri ktorej došlo k následku ublíženia na zdraví, pričom pre určenie trestnej zodpovednosti bolo potrebné objasniť, ktorý z účastníkov tejto dopravnej kolízie nedodržiaval pravidlá cestnej premávky a v čom spočívalo porušenie jeho povinnosti.

Zo záverov znaleckého posudku z odboru dopravy podaného ústavom (pritom je potrebné uviesť, že aj predchádzajúce dva znalecké posudky mali obdobné závery) vyplynulo, že z technického hľadiska vodič osobného motorového vozidla nedal prednosť v jazde motocyklistovi vo vzťahu k okamžitej rýchlosti jazdy motocykla (minimálne 113 km/h), avšak pri rýchlosti 90 km/h motocyklistu by jeho spôsob jazdy znamenal danie prednosti v jazde. Vodič osobného motorového vozidla mal možnosť vidieť motocyklistu vo vzdialenosti 122 m až 82 m v závislosti od rýchlosti motocyklistu, čo bolo 3,05 sekundy pred zrážkou. Vzhľadom na rýchlosť motocyklistu 113-128 km/h bola jeho technika jazdy na úsek, kde je maximálna dovolená rýchlosť 90 km/h, nesprávna, z hľadiska včasnosti reakcie na odbočujúce vozidlo bola jeho technika jazdy správna, tiež bolo správne aj smerové vedenie motocykla a správnym prvkom v jeho technike jazdy bolo i brzdenie. Záver o zavinení závisí od vyriešenia právnej otázky, či má vodič vozidla predpokladať porušenie pravidiel v cestnej premávke iným účastníkom cestnej premávky, t. j. že zo smeru jazdy motocyklistu sa bude pohybovať iný účastník cestnej premávky porušujúci jej pravidlá.

Podľa vety prvej § 19 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. (zákona o cestnej premávke) účinného ku dňu spáchania činu vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiídúcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám, električkám idúcim v oboch smeroch a chodcom prechádzajúcim cez vozovku. Podľa vety tretej § 19 ods. 1 zákona o cestnej premávke vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť.

Podľa výkladového pravidla uvedeného v § 2 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke na účely tohto zákona sa ďalej rozumie dať prednosť v jazde povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy.

Podľa § 3 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke účastník cestnej premávky je ďalej povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojím schopnostiam.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa vety prvej § 16 ods. 2 zákona o cestnej premávke vodič autobusu a vodič motorového vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3500 kg smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km/h.

Pravidlá správania sa na ceste, kde došlo k stretu medzi osobným motorovým vozidlom a motocyklom, sú dané vodorovnými dopravnými značkami, ktorými boli jednotlivé jazdné pruhy oddelené, ako aj významom miesta, na ktoré odbočoval vodič osobného motorového vozidla, išlo o čerpaciu stanicu ležiacu mimo cesty.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy možno usúdiť so zreteľom na zistený skutkový stav, že motocyklista porušil ustanovenie § 16 ods. 2 zákona o cestnej premávke, ak sa pohyboval po štátnej ceste mimo obce rýchlosťou od 113 km/h do 128 km/h, ktorá bola ustálená znaleckým dokazovaním. Porušenie povinností obžalovaného spočíva v tom, že nedal prednosť v jazde pri odbočovaní prichádzajúcemu protiúdcemu motocyklistovi v jeho ľavom jazdnom pruhu, zodpovedá ustanoveniu § 19 ods. 4 zákona o cestnej premávke. S ohľadom na námietky obhajoby tu krajský súd zdôrazňuje, že toto ustanovenie povinnosť vodiča odbočujúceho vľavo dať prednosť v jazde protiúdcim vozidlám nerobí závislou na rýchlosti protiúdcieho vozidla.

Súdna prax ustálila, že pri zodpovedaní otázky v prípade, ak pri vzniku dopravnej nehody spolupôsobili viaceré príčiny porušením pravidiel tak zo strany obžalovaného ako aj poškodeného, je potrebné hodnotiť osobitne každú príčinu z hľadiska jej významu pre vznik následku a určiť jej dôležitosť pre spôsobený následok (primerane 3Tz 5/1971, primerane 2Tz/6/2006)

Porušenie povinnosti dať prednosť v jazde patrí k zásadným povinnostiam, pretože toto porušenie už samo osebe vedie k bezprostrednému a reálnemu nebezpečenstvu stretu vozidiel. Ak totiž vodič nedá inému prednosť v jazde, vždy to vedie ku kolíznej situácii, pretože smer jazdy oboch vozidiel sa pretne. Na rozdiel od porušenia povinnosti dať prednosť v jazde porušenie povinnosti dodržať zákonom stanovený limit rýchlosti sám o sebe nevyvoláva nebezpečenstvo stretu s iným vozidlom, preto toto porušenie má pri posudzovaní príčin dopravných nehôd obmedzený význam, samozrejme v závislosti od prekročenia limitu rýchlosti a ďalších okolností v dopravnej situácii, či iných majúcich vplyv na jazdu (poveternostné podmienky). Vo všeobecnosti je teda možné konštatovať, že porušenie povinnosti dať prednosť v jazde je povinnosťou z hľadiska jej opodstatnenosti dôležitejšou, než povinnosť dodržať maximálnu dovolenú rýchlosť. Tomu napokon zodpovedá aj zákonné vymedzenie porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom uvedeným v § 137 ods. 2 písm. h) zákona o cestnej premávke.

Pri hodnotení významu porušenia povinností obžalovaným a poškodeným odvolací súd vychádzal zo zistenia, že obžalovaný mal možnosť vidieť motocyklistu vo vzdialenosti 82 m až 122 m, čo bol okamih začiatku odbočovania s vozidlom, pretože dohľadnosť bola na vzdialenosť do cca 300 m. Obžalovaný mal teda možnosť vyhodnotiť, či môže odbočovanie bezpečne uskutočniť so zreteľom na rýchlosť, akou sa pohyboval motocyklista. Z jeho výpovede, na ktorú poukazoval aj v odvolaní a na ktorej postavil svoju obhajobu, že pri odbočovaní na benzínovú pumpu vľavo vyhodil smerovku, pozrel sa na protiúdcie vozidlá, ako aj na vozidlá idúce za ním a keď došiel k záveru, že môže bezpečne odbočiť, začal odbočovací manéver a zrazu nastal krik jeho manželky a došlo k nárazu, je potrebné hodnotiť ako výpoveď účelovú, ktorá nezodpovedá výsledkom znaleckého dokazovania, a v snahe popísať prednehodový dej tak, aby zadosťučinil zákonu a zmiernil svoju vinu. Obžalovaný totiž vypovedal až v závere hlavného pojednávania, na začiatku súdneho konania, kedy mu bolo umožnené vyjadriť sa ku skutku, toto svoje právo nevyužil, čo mu nemôže priťažovať, avšak ak zvolil takýto postup, znášal i riziko, že jeho výpoveď bude hodnotená v kontexte manévrovania obsahu obhajoby, na čo napokon možno usudzovať i z jeho vyjadrenia, ktoré kopíruje zákonné požiadavky pre odbočovanie bez popisu bližších okolností prednehodového deja. Bežne sa totiž vodič odbočujúci vľavo nevyjadruje, aby si kontroloval

situáciu v cestnej premávke aj za vozidlom, ktoré vedie, najmä po uplynutí dlhšej doby, za ktorú je nutné považovať takmer 6 a 1 roka.

Obžalovaný pri hodnotení porušenia jeho povinnosti konajúcim súdom namietal, že konajúci súd svojvoľne ustálil, že motocykel nevidel vôbec. Obsahom skutkových zistení nie je takáto okolnosť, avšak zavinenie obžalovaného konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku opieral aj o namietané zistenie. Na strane 15 v treťom odseku konajúci súd neriešil právnu otázku, či vodič mal alebo nemal povinnosť predpokladať, že zo smeru jazdy motocyklistu sa bude iný účastník pohybovať rýchlosťou vyššou, než je maximálne povolená argumentujúc tým, že obžalovaný vôbec nevidel motocyklistu prichádzať. Hoci z výpovede obžalovaného takáto skutočnosť nevyplýva (rozumej nevidel motocyklistu prichádzať), je ju možné vyvodiť z dokazovania. Keďže vodič mal dobré možnosti dohľadu a odbočoval, možno usúdiť, že motocyklistu si nevšimol, nevidel ho.

Z procesu dokazovania bez rozumných pochybností vyplýva, že obžalovaný mal možnosť vidieť motocyklistu v čase začatia odbočovania a mal aj časový priestor na vyhodnotenie dopravnej situácie, či odbočovanie, pri ktorom má dať prednosť inému protiidúcemu vozidlu, zrealizuje.

Poškodený D. F. vedúci motocykel pri rýchlosti, ktorá presahovala zákonný limit v rozmedzí od 20,7 % do 34,2 % z dovolenej rýchlosti, začal reagovať na odbočovanie obžalovaného brzdením prednou aj zadnou brzdou, ktorú techniku jazdy posúdili všetci znalci ako správnu, aby sa vyhol stretu s vozidlom, avšak dostal sa do šmyku, v rámci ktorého narazil do motorového vozidla nachádzajúceho sa už mimo cesty. Nehode mohol zabrániť tým, že by jazdil maximálnou rýchlosťou 103 km/h. Je ale faktom, že pokiaľ by poškodený jazdil rýchlosťou stanovenou zákonom, k stretu motocykla a motorového vozidla pri odbočovaní vľavo by nedošlo.

V rámci odvolacích námietok obžalovaný uplatňoval i to, že nemal povinnosť predpokladať možné porušenia pravidiel v cestnej premávke iným účastníkom a prispôsobiť tomu svoje konanie. Odvolací súd sa síce stotožňuje s touto námietkou, avšak aj tento princíp obmedzenej dôvery má svoje limity, na ktoré je potrebné prihliadať. Tie spočívajú v tom, že vodič ako účastník cestnej premávky sa môže spoliehať na to, že ostatní účastníci cestnej premávky budú dodržiavať pravidlá cestnej premávky, pokiaľ z konkrétnych okolností nevyplýva opak. To znamená, že vodič síce môže predpokladať dodržiavanie pravidiel v cestnej premávke inými jej účastníkmi, avšak vždy musí hodnotiť konkrétnu situáciu v doprave a zachovávať si potrebnú mieru opatrnosti.

Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného i odvolací súd uzavrel, že obžalovaný porušil ustanovenie § 19 ods. 1, 4 zákona o cestnej premávke, pretože nedbal na zvýšenú opatrnosť pri odbočovaní vľavo, v rámci ktorej mal možnosť vyhodnotiť dopravnú situáciu, že pokiaľ nedá prednosť motocyklistovi, dôjde k stretu medzi ním a motocyklistom.

Ak aj poškodený nedodržel rýchlostný limit, toto porušenie rýchlosti nie je extrémnym, keďže rýchlosť prekročil do 34,2 % maximálnej dovolenej rýchlosti, pritom išlo o cestu mimo obce. Odvolací súd nebagatelizuje porušenie povinností poškodeným, ale tým len poukazuje na to, že nedodržanie rýchlosti o preukázané percentuálne zvýšenie sa hodnotí z hľadiska hustoty dopravy a prítomných možných rizikových faktorov (napr. chodci) prísnejšie v obci než mimo obce. Odhliadnuc od tohto kritéria, nedodržanie rýchlostného limitu, ktoré porušenie sa považuje za menej závažné porušenie, nemalo zásadný vplyv na vznik dopravnej nehody. Zásadným porušením povinnosti je nedanie prednosti v jazde za súčasného porušenia ďalších povinností sledovať situáciu v cestnej premávke a dbať na zvýšenú opatrnosť pri odbočovaní. Aj keď sa na tejto dopravnej nehode spolupodieľal i poškodený, rozsah porušenia jeho povinností nie je tak významný, aby to znižovalo závažnosť porušenia povinností obžalovaným dať prednosť v jazde. Nedbanlivostné zavinenie teda spočíva v tom, že obžalovaný mal a mohol vidieť poškodeného a v konkrétnych podmienkach dopravnej situácie reálne mohol dať prednosť v jazde poškodenému. Ak spôsobil poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, konal tak v nevedomej nedbanlivosti v zmysle § 16 písm. b) Tr. zákona.

Odvolací súd uplatňujúc zásadu in dubio pro reo vychádzal zo záveru, že obžalovaný poškodeného nevidel, keďže nebol preukázaný opak. Táto verzia je pre obžalovaného priaznivejšia, pretože ak by obžalovaný poškodeného videl, čo dokázané jednoznačne nebolo, jeho zavinenie by bolo posudzované

ako vedomá nedbanlivosť podľa § 16 písm. a) Tr. zákona. Forma nedbanlivostného zavinenia v takom prípade by sa opierala o zistenie, že obžalovaný videl prichádzať poškodeného, nesprávne vyhodnotil svoje možnosti odbočovania vľavo a spoliehal sa na to, že odbočovanie stihne dokončiť bez toho, aby došlo k stretu vozidiel so spôsobením následkov na zdraví iného.

S poukazom na tieto prezentované zistenia a úvahy odvolací súd vyhodnotil skutkové závery ako aj právnu kvalifikáciu skutku za správnu a zodpovedajúcu zákonu. Obžalovaný sa konania dopustil závažnejším spôsobom konania podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona s poukazaním na § 138 písm. h) Tr. zákona, keďže porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona. Nedanie prednosti v jazde sa považuje za závažné porušenie povinnosti v cestnej premávke a takmer vždy vedie ku kolízii. V danom prípade poškodený významným spôsobom neobmedzil obžalovaného v možnosti splniť povinnosť dať mu prednosť v jazde a teda svojím konaním sa na vzniku následkov podieľal nepodstatnou mierou. Konajúci súd síce v napadnutom rozsudku vo výroku o vine v právnej vete nešpecifikoval porušenie dôležitej povinnosti, vymedzil ho ale v kvalifikačnom momente závažnejším spôsobom konania, čo zodpovedá skutkovému tvrdeniu „nedal prednosť“, ktorá povinnosť je dôležitá. Uvedené pochybenie nepovažoval odvolací súd za tak zásadné a preto z tohto dôvodu nezrušil rozsudok aj vo výroku o vine, ale poukázal na to iba v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Následne odvolací súd posudzoval, či uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 rokov za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na 2 roky, je trestom primeraným, zohľadňujúcim všetky okolnosti prípadu.

Konajúci súd pri ukladaní trestu prihliadal na okolnosť, že obžalovaný viedol pred spáchaním skutku riadny život, čo zodpovedá použitiu poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Tr. zákona, pričom priťažujúce okolnosti konajúci súd nezistil. Pri aplikácii § 38 ods. 3 Tr. zákona, na základe ktorého sa znižuje horná hranica trestnej sadzby z 5 rokov na 4 roky (zníženie o jednu tretinu, čo je 1 rok, z rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby 2 až 5 rokov), konajúci súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, t. j. na dolnej hranici trestnej sadzby. Výkon tohto trestu podmienene odložil podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a určil mu skúšobnú dobu na 2 roky. Trest zákazu činnosti bol uložený v trvaní 2 rokov z dôvodu, že obžalovaný sa dopustil skutku v súvislosti s vedením motorového vozidla.

Odvolací súd pri posúdení primeranosti uloženého trestu, berúc do úvahy správne priznanie poľahčujúcich okolností a ich prevahu so zákonným znížením hornej hranice trestnej sadzby, vzal na zreteľ aj dĺžku konania viac ako 6 a 1 roka, ktorá doba uplynula od spáchania činu a v rámci ktorej obžalovaný viedol riadny život. Aj keď z evidencie priestupkov plynie, že sa mal v jednom prípade dopustiť dňa 14.05.2022 pred nákupným strediskom v Prešove priestupku podľa § 22 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb., so zreteľom na výšku pokuty 10 eur ho možno hodnotiť ako konanie s nízkou mierou závažnosti. Napokon vo vzťahu k výroku o treste bolo potrebné prihliadať i na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 127/2022 z 12.04.2022, ktorým bolo vyslovené, že základné právo obžalovaného na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom Okresného súdu Bardejov v konaní sp. zn. 2T/157/2016 bolo porušené.

Po vyhodnotení do úvahy prichádzajúcich všetkých zistení odvolací súd uzavrel, že uložený trest konajúcim súdom je neprímerane prísny a preto postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste. Na podklade vykonaného dokazovania konajúcim súdom doplneného v odvolacom konaní, s prihliadnutím i na spôsobené trvalé následky na zdraví poškodeného, odvolací súd o treste sám rozhodol tak, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 2 rokov, výkon ktorého mu podmienene odložil na kratšiu skúšobnú dobu 1 roka, keďže počas doby 6 a 1 roka po spáchaní skutku obžalovaný viedol riadny život. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný spáchal prečin v súvislosti s vedením motorových vozidiel pri porušení dôležitej povinnosti, súčasne mu za použitia § 39 ods. 1 Tr. zákona uložil i trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 6 mesiacov. Takto uložený trest považoval odvolací súd za primeraný nielen k všetkým okolnostiam prípadu, k osobe obžalovaného a možnostiam jeho nápravy, ale tiež aj k spôsobeným následkom, pričom zmiernený trest považuje súčasne za zadostučinenie za neprímeranú dĺžku konania (čl. 13 a čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd čiastočne vyhovel odvolaniu obžalovaného zmiernením jeho trestu a to spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo jednomyseľné.
jednomyseľné

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.